

תת"ע 8205/03/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל זוהר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8205-03-18 מדינת ישראל נ' זוהר
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיכאל זוהר

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) בתקנות התעבורה.

המדינה טוענת כי נאשם זה עשה שימוש במכשיר טלפון בזמן נהיגה ללא דיבורית המותקנת ברכב.

מטעם המדינה העידו שני עדים, השוטר רס"ב יהודה לוי (ע.ת. 1) אשר רשם את הדוח ולא ראה כלל את ביצוע העבירה לכאורה, ומתנדב משטרה, דוד רמון (ע.ת. 2 - להלן: רמון).

בעדותו של ע.ת. 1 הסביר העד כי הוא עמד במרחק מרמון והתקשורת אתו הייתה באמצעות מכשיר קשר משטרתי.

רמון היה מי ששימש כתצפיתן ולאחר שראה עבירה, היה מדווח לו במכשיר הקשר איזה רכב לעצור **כאשר הוא עצמו שימש רק כרושם הדוח מבלי שהבחין כלל בביצוע העבירה.**

ע.ת. 2, רמון העיד כי עת ישב עם חולצה אזרחית שאינה מדי משטרה בתחנת אוטובוס, תצפת לעבר הכביש ואז הבחין בנאשם כאשר הוא נוהג ברכב ממרחק קצר.

לטענתו הבחין בנאשם כאשר הוא אוחז בידו מכשיר טלפון ואינו מדבר באמצעות המכשיר.

במסמך ת/2 מתאר רמון את הרכב בו צפה כרכב "ברלינגו" וכן טען כי היה קשר עין בינו לבין ע.ת. 1 עת דיווח לו במכשיר הקשר לעכב רכב זה.

בתשובה לשאלות הנאשם בחקירה נגדית טען רמון כי אינו זוכר מצב בו הנאשם הגיע אליו וטען בפניו כי בשום שלב לא החזיק בידו את הטלפון ולא דיבר באמצעותו.

על פניו לא מצאתי בעדות זו של רמון (שהיא היחידה הרלוונטית לפרשה זו) שום סתירה מהותית או סימן אחר לאי אמירת אמת.

יחד עם זאת, מעבר לעדות יחידה זו לא הציגה המדינה כל ראיה מחזקת למתואר בכתב האישום ואין חולק כי הנאשם לא עוכב על ידי רמון עת זה טוען שראה את הנאשם אוחז בידו בטלפון.

האירוע הנדון התרחש כאשר הרכב החשוד היה בתנועה רציפה, ורמון עצמו ישב בתחנת אוטובוס (לא צפה מגובה של אדם העומד) ומנקודת ראות זו הבחין לכאורה במתרחש בתוך הרכב החולף על פניו.

יוצא כי לרמון היו נתונות שניות בודדות כדי להבחין במתרחש בתוך הרכב.

המדובר בנתונים אובייקטיביים המגדילים את האפשרות של טעות מצדו.

מול המצב הראיתי המתואר לעיל, הציב הנאשם גרסה איתנה משלו לפיה לא החזיק ולא דיבר עם הטלפון בשום שלב של נסיעה זו.

לטענת הנאשם יש לו דיבורית המותקנת ברכב, הטלפון היה מונח בהתקן מיוחד, הוא לא אחז דבר בידו ולא דיבר בשום שלב של נסיעה זו בטלפון.

לחיזוק עמדה זו הפנה הנאשם לתגובתו המידית בפני השוטר לפיה לא דיבר ולא החזיק במכשיר הטלפון. (המסמך ת/1 אכן מחזק עמדה זו וזו אכן הייתה תגובתו המידית של הנאשם).

לא מצאתי בעדות הנאשם, גם לא לאחר חקירתו הנגדית, כל סימן לאי אמירת אמת מצדו.

הנאשם עמד על גרסתו באופן חד משמעי, נתן תשובות ישירות לכל השאלות שנשאל, ולא מצאתי כל סיבה מובהקת להעדיף את גרסת המתנדב המשטרתי על פני גרסת הנאשם.

עוד בראשית ימי המשפט של המדינה קבע בית המשפט העליון את הכלל הבסיסי של מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אשר חוקקה מאוחר יותר בסעיף 34 כב לחוק העונשין התשל"ז - 1977 בדמות הדרישה להוכחה "מעבר לספק סביר". השופט אולשן קבע את ההלכה על בסיסה יש לבדוק האם עמדה המדינה בנטל להוכחת האישום מעבר לספק סביר - "שומה על בית המשפט לשקול את הגרסאות זו כנגד זו, ורק אם שוכנע בכך, כי הגרסה המזכה אינה מתקבלת על הדעת כלל ועיקר, מותר לו לדחותה, ולבכר על פניה את הגרסה המרשיעה" (ע"פ 38/49 קנדיל נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב' 813, 836 (1949)) **הלכה עתיקת יומין זו עדיין מהווה את הבסיס למבחנו של בית המשפט עת בוחן הוא את הגרסאות שהובאו בפניו.**

אדגיש כי אין בהחלטה זו כדי להוביל למסקנה לפיה מתנדב המשטרה שיקר, אך אפשרות של טעות היא בהחלט אפשרית בנסיבות שהובאו בפני ואפשרות זו מצדיקה בעיני את זיכוי הנאשם ולו מחמת הספק בפרשה זו.

אני מחליט לכן לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, במעמד התביעה (הנאשם לא התייצב)